

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 17.03.2000
KOM(2000) 151 endelig

1999/0110 (CNS)

Ændret forslag til

RÅDETS FORORDNING

om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over fælles børn

(forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2)

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND

Den 4. maj 1999 vedtog Kommissionen et forslag til Rådets forordning om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over fælles børn¹. På baggrund af Amsterdam-traktatens ikrafttrædelse og af den omstændighed, at det civile samarbejde nu falder inden for Fællesskabets rammer, omfatter dette forslag til forordning den konvention, der blev undertegnet af medlemsstaterne den 28. maj 1998 på grundlag af artikel K.3, stk. 2, litra c), i Maastricht-traktaten, og som ikke er trådt i kraft.

Forslaget blev fremsendt til Rådet, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg. Udvalget afgav sin udtalelse under mødeperioden den 20. og 21. oktober 1999. Ved skrivelse af 14. juli 1999 hørte Rådet Europa-Parlamentet i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 67.

Parlamentet overdrog behandlingen af Kommissionens forslag til Udvalget om Borgernes Friheder og Rettigheder, Retsvæsen og Indre Anliggender (som udarbejdede betænkningen) og til Udvalget om Retlige Anliggender og Det Indre marked (med henblik på udtalelse). Efter modtagelsen og drøftelsen af udtalelsen fra Udvalget om Retlige Anliggender og Det Indre Marked vedtog Udvalget om Borgernes Friheder og Rettigheder, Retsvæsen og Indre Anliggender den 11. november 1999 sin betænkning. På plenarforsamlingen den 17. november 1999 vedtog Parlamentet sin udtalelse², hvori det godkendte Kommissionens forslag med forbehold af de ændringer, det havde foretaget i teksten, og det opfordrede i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2, Kommissionen til at ændre sit forslag i overensstemmelse hermed.

2. DET ÆNDREDE FORSLAG

Det ændrede forslag tager hensyn til Europa-Parlamentets udtalelse og medtager størstedelen af dets ændringer. Forslaget omfatter ligeledes ændringer, der afspejler den udvikling, der har været siden vedtagelsen af det oprindelige forslag. Det medtager desuden en række ændringer vedtaget af Rådet, som Kommissionen kan tilslutte sig.

2.1. Europa-Parlamentets ændringer

2.1.1. *Ændringer, der er godtaget i deres helhed*

Kommissionen kan godtage ændringerne 1, 3-8, 14-18 og 20, og de er medtaget direkte i forslaget. Der er tale om følgende ændringer:

¹ KOM(1999) 220, EFT

² EFT C

- betragtning 18 vedrørende bestemmelserne i den nordiske aftale af 1931 ændres for at tage hensyn til ændring nr. 1 vedrørende overholdelsen af princippet om ikke-forskelsbehandling;
- den tyske version af betragtning 5 i forslaget til forordning ændres i overensstemmelse med ændring 3;
- betragtning 10 ændres i overensstemmelse med ændring 4. Kommissionen er enig med Parlamentet i, at begrebet forældremyndighed bør kunne gøres til genstand for en selvstændig fortolkning;
- betragtning 20 vedrørende Rådets beføjelser til at ændre bilagene udgår i overensstemmelse med ændring 5. Det tilfalder således Kommissionen at foretage ændringer af disse bilag;
- betragtning 22 ændres og der tilføjes en ny betragtning 23 i overensstemmelse med Parlamentets ændring 6 og 7. Der foreslås dog en ny udformning af betragtning 22, som tager højde for, at Det Forenede Kongerige og Irland har erklæret, at de ønsker at deltage i vedtagelsen af forordningen;
- artikel 11 suppleres med et nyt stk. 4 i overensstemmelse med ændring 8. Dette nye stykke fastslår, på hvilket tidspunkt en sag anses for anlagt ved anvendelse af reglerne vedrørende litispænds. Denne tilføjelse svarer til den bestemmelse, der er tilføjet i forslaget til forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager³;
- artikel 17 suppleres med et nyt stykke i overensstemmelse med ændring 13, med henblik på at fremme den frie bevægelighed for personer;
- artikel 21 og 26 ændres for at tage hensyn til ændring 14-18. Listerne over kompetente retsinstanter og appelinstanser i disse artikler figurerer herefter i bilagene I-III;
- den nye artikel 43 (tidligere 45) ændres for at tage hensyn til Parlamentets ændring 20. Der er ingen grund til, at bilagene skal ændres ved afgørelse truffet af Rådet, eftersom der kun er tale om henvisning til rent nationale bestemmelser. Det nye stk. 1 fastslår således, at disse bilag tilpasses af Kommissionen.

2.1.2. *Delvist godtagne ændringer*

En række af de ændringer, der er foreslået af Europa-Parlamentet, kan godtages delvis eller med visse ændringer. Der er tale om følgende ændringer:

- betragtning 12 ændres for delvis at tage hensyn til ændring 2. Der henvises herefter til Haag-konventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser. Henvisningen til det arbejde, der udføres af mægleren, medtages dog ikke, eftersom formålet med en betragtning udelukkende er at begrunde retsaktens bestemmelser.

³ KOM(1999) 348.

- artikel 12 suppleres med et nyt afsnit, der delvis svarer til ændring 9; det giver en nyttig tidsmæssig præcision af de foreløbige eller sikrende retsmidler, som vil kunne anvendes i henhold til artikel 12. Det er således nødvendigt at fastslå, at disse foranstaltninger ophæves, når en ret har truffet en afgørelse på grundlag af de kompetencekriterier, som forordningen fastslår⁴. Det er dog ikke, som det anføres i ændring 9, nødvendigt, at denne afgørelse, der afsiges af den kompetente ret for at påkende sagens realitet, "får retskraft". Det er tilstrækkeligt, at afgørelsen anerkendes (eller håndhæves) i henhold til forordningen. I øvrigt ophører de foreløbige og sikrende retsmidler kun med at have virkning, hvis den afgørelse, der er afsagt af den ret, der er kompetent til at påkende sagens realitet, har samme genstand;
- artikel 15, stk. 1, litra b), og stk. 2, litra c), ændres for delvis at tage hensyn til ændring 10. Ordlyden "forskriftsmæssigt" og "i så god tid" erstattes med ordlyden "i så god tid og på en sådan måde". Denne ændring sikrer overensstemmelsen med de tilsvarende bestemmelser i forslaget til forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager⁵. Det foreslås ikke at medtage den anden del af ændringen, ifølge hvilken anerkendelsen ikke kan afvises, medmindre sagsøgte har "undladt at tage skridt til at anfægte afgørelsen, selv om han havde mulighed for at gøre det". En sådan bestemmelse, som vil være helt logisk og acceptabel i civile sager og handelssager, kan ikke anvendes inden for det følsomme ægteskabsområde, hvor sagsøgte "utvetydigt skal have accepteret afgørelsen".

2.1.3. Afviste ændringer:

- ændring 11 afvises. Tilføjjelsen "med henblik på at sikre barnets tarv" forudsætter en undersøgelse af afgørelsen med hensyn til dens realiteter, som forordningen ikke giver mulighed for. Den medlemsstat, der skal beordre håndhævelse, kan højst undersøge, om anerkendelsen af den oprindelige retsafgørelse krænker medlemsstatens grundlæggende procedureregler (eventuel høring af barnet);
- ændring 12 afvises. Den ville medføre, at man sikrede en mekanisk håndhævelse af en afgørelse, der eventuelt allerede var forældet, frem for til en nyere afgørelse, som måtte være afsagt af en anden kompetent ret efter en ændring i barnets personlige situation, og dette ville berøve mekanismen enhver smidighed;
- ændring 19 afvises. Den ville medføre en regel om oversættelse af afgørelsen, som ikke er relevant i et instrument vedrørende kompetence og anerkendelse af afgørelser. Desuden er dette forslag i modstrid med bestemmelserne i forslaget til et instrument om forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender⁶.

2.2. Ændringer, der er foretaget for at tage hensyn til den institutionelle udvikling, der er sket siden vedtagelsen af forslaget

Ved skrivelse af 2. august og 5. juli 1999 erklærede henholdsvis Det Forenede Kongerige og Irland, at de havde til hensigt at deltage i vedtagelsen af forordningen.

⁴ Se rapporten fra professor Alegría Borrás, nr. 59.

⁵ KOM(1999) 348.

⁶ KOM(1999) 219.

Denne beslutning har konsekvenser for den foreslåede forordning, og det foreslås derfor, at der foretages de ændringer, som er nødvendige på grund af, at Det Forenede Kongerige og Irland bliver forpligtet af forordningen.

Visse af disse ændringer er foreslået af Europa-Parlamentet, og forslaget er ændret i overensstemmelse hermed (betragtning 22).

Desuden er der foretaget følgende ændringer:

- artikel 2, stk. 1, litra a), 5. led, og litra b), er ændret for at tage hensyn til sidestillingen, i Det Forenede Kongeriges og Irlands retsordener, af begreberne "bopæl" og "nationalitet". Et nyt stk. 2 definerer begrebet "bopæl"; artikel 7 og 8 er ændret i overensstemmelse hermed;
- artikel 10 er ændret for at tage hensyn til Rådets politiske aftale om, at forslaget til direktiv om forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender⁷ ændres til et forslag til forordning;
- artikel 19 suppleres med et nyt stykke for at tage hensyn til, at Irland og Det Forenede Kongerige ikke anvender begrebet "ordinær appel eller genoptagelse", som er omhandlet i stk. 1, og artikel 20 suppleres med et nyt stykke, hvori der tages hensyn til den gældende registreringsprocedure i Det Forenede Kongerige;
- bilag I-III suppleres med angivelsen af de kompetente retter og de appel- og genoptagelsesprocedurer, der anvendes i Det Forenede Kongerige og Irland.

2.3. Ændringer, der er foretaget for at tage hensyn til Rådets drøftelser

Kommissionen kan tilslutte sig en række ændringer, der er vedtaget af Rådet, og som er af rent teknisk karakter. Disse ændringer er følgende:

- Kommissionen kan tilslutte sig en række ændringer, der er vedtaget af Rådet, og som er af rent teknisk karakter. Disse ændringer er følgende:
- betragtning 4 ændres for at tage hensyn til, at det kun er "visse" nationale regler vedrørende kompetence og anerkendelse, der vanskeliggør den frie bevægelighed for personer og det indre markeds funktion;
- betragtning 6 suppleres med en henvisning til de ændringer, der er foretaget for at sikre konsekvensen mellem de tilsvarende bestemmelser i forslaget til forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager; den suppleres desuden med en fodnote, hvori der henvises til den EFT, hvori Rådets retsakt af 28. maj 1998 samt den forklarende rapport udarbejdet af Alegría Borrás er offentliggjort;
- i betragtning 10 erstattes udtrykket "fælles børn" med "ægtefællernes fælles børn";
- i artikel 20 fastslås kravet om forkyndelse af retsafgørelsen;

⁷ KOM(1999) 219.

- bestemmelserne vedrørende henholdsvis appel eller genoptagelse i tilfælde af tilladelse til fuldbyrdelse (tidligere artikel 25-27) - og om appel eller genoptagelse i tilfælde af afslag om fuldbyrdelse (tidligere artikel 28-29) - samles igen i artikel 25-27. De tidligere artikler 28-29 udgår således. Denne omplacering medfører ingen ændringer med hensyn til substansen;
- artikel 31 og 32 (tidligere 33 og 34) ændres for at tage hensyn til indførelsen af en attest, i lighed med den, der er omhandlet i forslaget til forordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager. Der tilføjes desuden to nye bilag (bilag IV og V) indeholdende de standardformularer, der skal anvendes i forbindelse med anerkendelse/eller fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende opløsning af ægteskab og spørgsmål om forældremyndighed;
- artikel 40 (tidligere 42) indfører en særlig bestemmelse, som er begrundet i Italiens og Spaniens internationale forpligtelser over for Pavestolen. For Italiens vedkommende figurerede denne bestemmelse i en erklæring, der var knyttet som bilag til konventionen af 28. maj 1998;
- artikel 43 (tidligere 45) indfører et nyt stk. 2, ifølge hvilket Kommissionen har mulighed for at ajourføre eller ændre de attester, der er knyttet som bilag til forordningen, i overensstemmelse med den samrådsprocedure, der er omhandlet i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF; der indføres således en ny artikel 44, som fastslår denne procedure;
- endelig ændres artikel 45 (tidligere 46) vedrørende forordningens ikrafttrædelse for at tage hensyn til, at det i medlemsstaterne er nødvendigt at træffe en række foranstaltninger til gennemførelse af forordningen.

Ændret forslag til

RÅDETS FORORDNING

om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over fælles børn

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 1;

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁸,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁹,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁰, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Unionens mål er at opretholde og udvikle et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer; med henblik på en gradvis indførelse af et sådant område vedtager Fællesskabet bl.a. en række foranstaltninger inden for det civile retlige samarbejde, som er nødvendige for, at det indre marked kan fungere efter hensigten.
- (2) Af hensyn til det indre markeds effektivitet er det nødvendigt at forbedre og fremskynde den frie bevægelighed for retsafgørelser i civile anliggender; dette er formålet med nærværende forordning.
- (3) Dette spørgsmål henhører under samarbejdet om civile retlige spørgsmål som omhandlet i traktatens artikel 65.
- (4) Forskellene mellem visse nationale regler vedrørende kompetence og anerkendelse vanskeliggør den frie bevægelighed for personer og det indre markeds funktion; det er derfor hensigtsmæssigt at fastsætte bestemmelser, der gør det muligt at samordne reglerne vedrørende konflikter om domstolskompetence i ægteskabssager og sager om forældremyndighed, og som forenkler formaliteterne med henblik på en hurtig og enkel anerkendelse af retsafgørelserne og af deres fuldbyrdelse.

⁸ EFT C

⁹ EFT C

¹⁰ EFT C

- (5) I overensstemmelse med nærhedsprincippet og med proportionalitetsprincippet som omhandlet i traktatens artikel 5 kan direktivets mål ikke nås på effektiv vis af medlemsstaterne og kan kun gennemføres på fællesskabsplan; dette direktiv begrænser sig til det nødvendige minimum og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt herfor.
- (6) Med retsakten af 28. maj 1998¹¹ har Rådet for Den Europæiske Union udarbejdet en konvention om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager, og det har henstillet til medlemsstaterne, at de vedtager den i henhold til deres forfatningsmæssige bestemmelser; konventionen er ikke trådt i kraft; det er nødvendigt at sikre videreførelsen i de resultater, der er opnået i forbindelse med indgåelsen af konventionen; dens væsentlige indhold er derfor i vid udstrækning medtaget i nærværende forordning; denne forordning indeholder dog visse nye bestemmelser i forhold til konventionen for at sikre konsekvensen mellem visse bestemmelser i forordningen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelsager.
- (7) For at gennemføre målsætningen om fri bevægelighed inden for Fællesskabet for retsafgørelser i ægteskabssager og i sager om forældremyndighed er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at den grænseoverskridende anerkendelse af kompetence og af retsafgørelser vedrørende opløsning af ægteskab og forældremyndighed over fælles børn fastslås ved et juridisk fællesskabsdokument, som er bindende og finder direkte anvendelse.
- (8) Anvendelsesområdet for nærværende forordning bør omfatte "civile retssager" og andre ikke-retslige procedurer, som anvendes i ægteskabssager i visse medlemsstater, undtagen procedurer af rent religiøs art; derfor bør det fastslås, at udtrykket "ret" dækker alle de myndigheder, der er kompetente i en ægteskabssag, uanset om der reelt er tale om retslige myndigheder.
- (9) Forordningen omhandler kun sager, der vedrører opløsning eller omstødelse af selve det ægteskabelige bånd, og anerkendelsen af afgørelserne vedrører således ikke spørgsmål som ægtefællernes skyld, de formueretlige virkninger af ægteskabet eller underholdspligt eller andre dermed forbundne spørgsmål, selv om sådanne spørgsmål kan være forbundet med sager af ovennævnte art.
- (10) For så vidt angår forældremyndighed skal der være tale om sager, der er tæt knyttet til en sag vedrørende skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab; og om, at de børn, der er berørt af bestemmelserne, er ægtefællernes fælles børn.
- (11) De anvendte kriterier for kompetence er baseret på princippet om, at der skal være en reel tilknytning mellem den pågældende og den medlemsstat, der har kompetence; at visse kriterier er medtaget, skyldes, at de findes i forskellige medlemsstaters interne retsregler, og at de øvrige medlemsstater har godtaget dem.

¹¹ EFT C 221 af 16.7.1998, s. 1. Den forklarende rapport fra professor Alegría Borrás er ligeledes offentliggjort i denne EFT.

- (12) En af de farer, der bør tages i betragtning i forbindelse med beskyttelsen af ægtefællernes fælles børn i situationer med ægteskabelige kriser, er risikoen for, at en af forældrene tager barnet med sig til et andet land; barnets grundlæggende interesser må således sikres, specielt i overensstemmelse med Haag-konventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser; i så tilfælde bibeholdes det sædvanlige opholdssted som kompetencekriterium, når opholdsstedet som følge af den ulovlige bortførelse eller tilbageholdelse er blevet ændret rent faktisk.
- (13) Denne forordning er ikke til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende foreløbige, herunder sikrende, retsmidler over for personer eller formuegoder, der befinder sig på den pågældende medlemsstats område.
- (14) Betegnelsen "retsafgørelser" dækker kun fældende afgørelser, dvs. afgørelser, som har ført til skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab; officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat sidestilles med sådanne "retsafgørelser".
- (15) Anerkendelsen og fuldbyrdelsen af de retsafgørelser, der træffes af medlemsstaternes domstole, skal være baseret på princippet om gensidig tillid; i denne forbindelse er grundene til ikke-ankendelse begrænset til det nødvendige minimum; denne procedure bør imidlertid omfatte appelmuligheder for at sikre, at de grundlæggende retsprincipper i anerkendelsesstaten og parternes ret til forsvar overholdes, således at man undgår at skulle anerkende retsafgørelser, der er uforenelige med andre afgørelser.
- (16) Anerkendelsesmedlemsstaten bør hverken efterprøve domsstatens kompetence eller sagens realitet.
- (17) Der kan ikke kræves nogen procedure for ajourføring af en medlemsstats civilstandsregister som følge af en endelig afgørelse herom i en anden medlemsstat.
- (18) Bestemmelserne i den konvention, der i 1931 er indgået mellem de nordiske lande, kan finde anvendelse med de begrænsninger, der er anført i nærværende forordning, og under overholdelse af princippet om ikke-diskriminering.
- (19) Spanien, Italien og Portugal har indgået konkordater inden medtagelsen af disse områder i traktaten; det bør undgås, at disse medlemsstater overtræder deres internationale forpligtelser over for Pavestolen.
- (20) Det bør stå medlemsstaterne frit indbyrdes at fastlægge de praktiske gennemførelsesforanstaltninger til forordningen, så længe der ikke er truffet fællesskabsforanstaltninger med samme formål.
- (21) Senest 5 år efter datoen for denne forordnings ikrafttrædelsesdato skal Kommissionen undersøge forordningens anvendelse med henblik på i givet fald at foreslå de nødvendige ændringer.

- (22) I overensstemmelse med artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands holdning, som er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de har til hensigt at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (23) I overensstemmelse med artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks holdning, som er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager dette land ikke i vedtagelsen af denne forordning; som følge heraf er nærværende forordning ikke bindende for Danmark og finder ikke anvendelse over for dette land.
- (24) I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen¹², skal de foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af nærværende forordning, vedtages efter den rådgivningsprocedure, som er fastsat i nævnte afgørelses artikel 3 -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

¹² EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Kapitel I – Anvendelsesområde

Artikel 1

1. Denne forordning finder anvendelse på:
 - a) civile sager vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab
 - b) civile sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn i forbindelse med ægteskabssager som omhandlet i litra a).
2. Andre procedurer, som er officielt anerkendt i en medlemsstat, sidestilles med retssager. Udtrykket "ret" dækker alle de myndigheder, der i medlemsstaterne har kompetence i sådanne spørgsmål.

Kapitel II – Kompetence

AFDELING 1 – ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 2

Skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab

1. Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab ligger hos retterne i den medlemsstat:
 - a) på hvis område
 - ægtefællerne har deres sædvanlige opholdssted, eller
 - ægtefællerne havde deres sidste sædvanlige opholdssted, for så vidt som en af dem stadig opholder sig dér, eller
 - sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted, eller
 - en af ægtefællerne, i tilfælde af fælles begæring, har sit sædvanlige opholdssted, eller
 - sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst et år umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen, eller
 - sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst seks måneder umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen og er statsborger i den pågældende medlemsstat eller har sin bopæl der;
 - b) hvis nationalitet begge ægtefæller har, eller for Det Forenede Kongeriges og Irlands vedkommende hvor begge ægtefællers varige bopæl er beliggende.
2. I denne forordning svarer udtrykket "bopæl" til det domicilbegreb, der anvendes i retsordenerne i Det Forenede Kongerige og Irland.

Artikel 3

Forældremyndighed

1. Den medlemsstats retter, der i medfør af artikel 2 har kompetence til at træffe afgørelse om en begæring om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, har kompetence i spørgsmål vedrørende forældremyndigheden over ét fælles barn, når barnet har sit sædvanlige opholdssted i den pågældende medlemsstat.
2. Har barnet ikke sit sædvanlige opholdssted i den i stk. 1 omhandlede medlemsstat, har retterne i denne stat kompetence i sådanne spørgsmål, hvis barnet har sit sædvanlige opholdssted i en medlemsstat, og:

- a) mindst en af ægtefællerne har forældremyndighed over barnet, og
 - b) disse retters kompetence er accepteret af ægtefællerne og tjener barnets tarv.
3. Den i stk. 1 og 2 omhandlede kompetence ophører:
- a) så snart der er truffet endelig afgørelse om imødekommelse eller afvisning af begæringen om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskabet, eller
 - b) så snart der, såfremt der verserer en sag om forældremyndighed på det i litra a) nævnte tidspunkt, er truffet endelig afgørelse i denne sag, eller
 - c) så snart de i litra a) og b) nævnte sager er afsluttet af anden grund.

Artikel 4

Barnebortførelser

De kompetente retter i henhold til artikel 3 udøver deres kompetence i overensstemmelse med Haag-konventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser, særlig artikel 3 og 16.

Artikel 5

Modkrav

Den ret, ved hvilken en sag verserer på grundlag af artikel 2, 3 og 4, er også kompetent til at behandle et modkrav, for så vidt som dette falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.

Artikel 6

Ændring af separation til skilsmisse

Den ret i en medlemsstat, der har truffet afgørelse om separation, er også kompetent til at ændre en sådan separation til skilsmisse, såfremt lovgivningen i den pågældende medlemsstat giver hjemmel hertil, jf. dog artikel 2.

Artikel 7

De i artikel 2-6 indeholdte reglers karakter af eneste anvendelige

En ægtefælle,

- a) som har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område, eller
- b) som er statsborger i en medlemsstat eller har sin bopæl i en medlemsstat i den i artikel 2, stk. 2, omhandlede forstand,

kan kun sagsøges i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 2-6.

Artikel 8

Anden kompetence

1. Hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 2-6, afgøres kompetencen i hver enkelt medlemsstat efter statens egen lovgivning.
2. En statsborger i en medlemsstat, der har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område, kan i lighed med denne medlemsstats egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder i denne stat, over for en sagsøgt, der ikke har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område, og som ikke er statsborger i en medlemsstat eller ikke har sin bopæl i denne medlemsstat i den i artikel 2, stk. 2, omhandlede forstand.

AFDELING 2 – PRØVELSE AF KOMPETENCEN OG AF SAGENS ANTAGELSE TIL PÅKENDELSE

Artikel 9

Prøvelse af kompetencen

En ret i en medlemsstat, for hvilken der indbringes en sag, som den pågældende ret ikke er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, og som en ret i en anden medlemsstat er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, skal automatisk erklære sig inkompetent.

Artikel 10

Prøvelse af sagens antagelse til påkendelse

1. Såfremt en sagsøgt ikke giver møde, skal den kompetente ret udsætte påkendelsen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument i så god tid, at vedkommende har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.
2. Bestemmelserne i artikel 19 i Rådets forordning (EF) nr..... af om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender¹³ skal anvendes i stedet for bestemmelserne i stk. 1, såfremt det indledende processkrift i sagen skal fremsendes til udlandet i medfør af nævnte forordning.

Hvor bestemmelserne i den i stk. 2 omhandlede forordning ikke finder anvendelse, finder bestemmelserne i artikel 15 i Haag-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål anvendelse, såfremt det indledende processkrift i sagen skal fremsendes til udlandet i medfør af nævnte konvention.

¹³ EFT L , s. .

AFDELING 3 – LITISPENDENS OG INDBYRDES SAMMENHÆNGENDE KRAV

Artikel 11

1. Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, skal den anden ret, ved hvilken sagen anlægges, automatisk udsætte påkendelsen, indtil det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent.
2. Fremsættes der begæringer om skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab, som ikke har samme genstand og hviler på samme grundlag, mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, skal den anden ret, ved hvilken sagen anlægges, automatisk udsætte påkendelsen, indtil det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent.
3. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, skal den anden ret erklære sig inkompetent til fordel for den første.

Den part, der anlagde sagen ved den anden ret, kan dog fremsætte sin begæring for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt.

4. Ved anvendelsen af bestemmelserne i artikel 11 anses en sag for anlagt ved en ret:
 - a. på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller
 - b. hvis processkriftet skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor dette dokument modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

AFDELING 4 – FORELØBIGE, HERUNDER SIKRENDE RETSMIDLER

Artikel 12

1. Denne forordnings bestemmelser er ikke til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende de foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der er fastsat i denne stats lovgivning, over for personer eller formuegoder i denne stat, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet.

2. De i henhold til afsnit 1 anvendte foreløbige eller sikrende retsmidler, som henhører under nærværende forordnings anvendelsesområde, ophæves, så snart en afgørelse med samme genstand er afsagt af en ret, som i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet, og er anerkendt eller fuldbyrdet i kraft af denne forordning.

Kapitel III – Anerkendelse og fuldbyrdelse

Artikel 13

Retsafgørelser

1. I denne forordning forstås ved "retsafgørelser" enhver afgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab truffet af en ret i en medlemsstat samt enhver afgørelse om ægtefællernes forældremyndighed, der træffes i forbindelse med sådanne ægteskabssager, uanset hvorledes den betegnes, såsom dom eller kendelse.
2. Bestemmelserne i dette kapitel finder ligeledes anvendelse på fastsættelse af sagsomkostninger i forbindelse med de af denne forordning omfattede sager og på fuldbyrdelse af enhver kendelse om sådanne sagsomkostninger.
3. Ved anvendelsen af denne forordning skal officielle bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, samt forlig, der er indgået for retten under en retssag, og som er eksigible i den medlemsstat, hvor de er indgået, anerkendes og erklæres for eksigible på samme vilkår som de i stk. 1 nævnte afgørelser.

AFDELING 1 – ANERKENDELSE

Artikel 14

Anerkendelse af retsafgørelser

1. Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.
2. Der må navnlig ikke stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde i forbindelse med ajourføring af en medlemsstats civilstandsregister på grundlag af en retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, der er truffet i en anden medlemsstat, når den pågældende afgørelse ikke længere kan gøres til genstand for appel eller genoptagelse i henhold til sidstnævnte medlemsstats lovgivning, jf. dog stk. 3.
3. En berettiget part kan efter fremgangsmåden i afdeling 2 og 3 få fastslået, at en retsafgørelse skal anerkendes, eller at en retsafgørelse ikke skal anerkendes.
4. Gøres anerkendelsen af en retsafgørelse gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, kan denne ret træffe afgørelse i spørgsmålet.

Artikel 15

Grunde til ikke-ankendelse

1. En retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab kan ikke anerkendes:

- a) såfremt en anerkendelse klart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som begæringen rettes til
 - b) såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke forskriftsmæssigt er blevet forkyndt eller meddelt den udeblevne sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at sagsøgte utvetydigt har accepteret afgørelsen
 - c) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der er truffet i en sag mellem de samme parter i den medlemsstat, som begæringen rettes til
 - d) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i et tredjeland mellem de samme parter, og denne sidstnævnte afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som begæringen rettes til.
2. En retsafgørelse om ægtefællernes forældremyndighed, der træffes i forbindelse med ægteskabssager som omhandlet i artikel 13, kan ikke anerkendes:
- a) såfremt en anerkendelse klart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som begæringen rettes til, idet der samtidig skal tages hensyn til barnets krav
 - b) såfremt den, bortset fra i hastetilfælde, er truffet, uden at barnet har haft mulighed for at blive hørt, i strid med grundlæggende retsplejeprincipper i den medlemsstat, som begæringen rettes til
 - c) såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke forskriftsmæssigt er blevet forkyndt eller meddelt den udeblevne person i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at vedkommende utvetydigt har accepteret afgørelsen
 - d) på anmodning af en person, der gør gældende, at afgørelsen krænker vedkommendes forældremyndighed, såfremt afgørelsen er truffet, uden at vedkommende har haft mulighed for at blive hørt
 - e) såfremt den er uforenelig med en afgørelse om forældremyndighed, der efterfølgende er truffet i den medlemsstat, som begæringen rettes til, eller
 - f) såfremt den er uforenelig med en afgørelse om forældremyndighed, der efterfølgende er truffet i en anden medlemsstat eller i det tredjeland, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, og denne sidstnævnte afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som begæringen rettes til.

Artikel 16

Ingen efterprøvelse af kompetencen for retterne i domsstaten

Kompetencen for retterne i domsstaten kan ikke efterprøves. Kompetencereglerne i artikel 2-8 er ikke omfattet af de i artikel 15, stk. 1, litra a), og stk. 2, litra a), omhandlede grundlæggende retsprincipper.

Artikel 17

Forskelle i anvendelig lov

Anerkendelse af en retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab kan ikke nægtes under henvisning til, at lovgivningen i den medlemsstat, som begæringen rettes til, ikke tillader skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab på samme grundlag.

Hvis en medlemsstat på grund af bestemmelserne i denne forordning er forpligtet til at anerkende en skilsmisse, må den hverken forbyde den ene eller den anden ægtefælle at indgå et nyt ægteskab med den begrundelse, at den nationale lovgivning i en medlemsstat, i hvilken disse ægtefæller er statsborgere, ikke anerkender denne skilsmisse.

Artikel 18

Ingen efterprøvelse med hensyn til sagens realitet

En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 19

Udsættelse

Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, gældende ved en ret i en anden medlemsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt afgørelsen er blevet anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse.

En ret i en medlemsstat, der er forelagt en anmodning om anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i Irland eller i Det Forenede Kongerige, og hvis fuldbyrdelse er udsat i den pågældende domsstat på grund af appel eller genoptagelse, kan udsætte sin afgørelse.

AFDELING 2 – FULDBYRDELSE

Artikel 20

Eksigible retsafgørelser

De i en medlemsstat truffne retsafgørelser om udøvelse af forældremyndigheden over et fælles barn, som er eksigible og blevet forkyndt i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de på begæring af en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i denne stat.

I Det Forenede Kongerige kan sådanne retsafgørelser dog fuldbyrdes i England og Wales, Skotland eller Nordirland, når de på begæring af en berettiget part er blevet

registreret med henblik på fuldbyrdelse i den pågældende del af Det Forenede Kongerige.

Artikel 21

Rettens stedlige kompetence

1. Begæringen skal fremsættes over for de i bilag I anførte retsinstanser.
2. Rettens stedlige kompetence i forbindelse med en begæring om fuldbyrdelse afgøres efter den parts sædvanlige opholdssted, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, eller efter det sædvanlige opholdssted for det barn, som måtte være berørt af begæringen.

Hvis ingen af de i første afsnit nævnte steder er beliggende i den medlemsstat, som begæringen rettes til, afgøres rettens stedlige kompetence efter stedet for fuldbyrdelsen.

3. I forbindelse med de fremgangsmåder, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3, afgøres rettens stedlige kompetence efter den interne lovgivning i den medlemsstat, hvor begæringen om anerkendelse eller om ikke-ankendelse fremsættes.

Artikel 22

Fremgangsmåde ved fuldbyrdelse

1. Fremgangsmåden ved fremsættelse af begæringen afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, som begæringen rettes til.
2. Den, som fremsætter begæringen, skal vælge en processuel bopæl i retskredsen for den ret, som begæringen er indgivet til. Såfremt lovgivningen i den medlemsstat, som begæringen rettes til, ikke har regler om et sådant valg af bopæl, skal den, som fremsætter begæringen, udpege en procesfuldmægtig.
3. De i artikel 31 og 32 nævnte dokumenter skal vedlægges begæringen.

Artikel 23

Rettens afgørelse

1. Den ret, som behandler begæringen, skal træffe sin afgørelse snarest muligt. Den person, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger over for retten.
2. Begæringen kan kun afslås af en af de i artikel 15 anførte grunde.
3. En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 24

Underretning om afgørelsen

Justitssekretæren drager omsorg for, at den, der har fremsat begæringen, straks og på den måde, der er foreskrevet i lovgivningen i den medlemsstat, som begæringen rettes til, får underretning om den afgørelse, der er truffet vedrørende begæringen.

Artikel 25

Appel eller genoptagelse af afgørelsen

Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres eller begæres genoptaget af begge parter. Begæring om appel eller genoptagelse skal indgives til den ret, der er angivet i bilag II. Appel- eller genoptagelsessagen skal behandles i overensstemmelse med reglerne om kontradiktorisk procedure.

Hvis begæringen om appel eller genoptagelse indgives af den part, der anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, tilsiges til at give møde for den ret, der behandler appel- eller genoptagelsessagen. Giver den pågældende part ikke møde, finder bestemmelserne i artikel 10 anvendelse.

En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres eller begæres genoptaget inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel eller genoptagelse to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstanden.

Artikel 26

Appel- eller genoptagelsesinstanser samt retsmidler

Den afgørelse, der træffes i appel- eller genoptagelsessagen, kan kun anfægtes som angivet i bilag III.

Artikel 27

Udsættelse

Den ret, der behandler en appel- eller genoptagelsessag i medfør af artikel 25 eller 26, kan efter begæring fra den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, udsætte sagen, såfremt afgørelsen i domsstaten er anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse, eller såfremt fristen herfor endnu ikke er udløbet. I sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af appel eller indgivelse af begæring om genoptagelse.

Såfremt retsafgørelsen er truffet i Irland eller Det Forenede Kongerige, skal enhver form for appel eller genoptagelse i den pågældende domsstat anses som et ordinært retsmiddel ved anvendelsen af stk. 1.

Artikel 28

Delvis fuldbyrdelse

1. Såfremt der ved en retsafgørelse er taget stilling til flere krav, og fuldbyrdelse ikke kan tillades for så vidt angår dem alle, skal retten tillade fuldbyrdelse af et eller flere af kravene.
2. Den, som fremsætter begæringen, kan begære delvis fuldbyrdelse.

Artikel 29

Fri proces

Den, som fremsætter begæringen, og som i domsstaten helt eller delvis har haft fri proces eller har været fritaget for gebyrer og omkostninger, skal i forbindelse med den i artikel 21-24 fastlagte fremgangsmåde have meddelt fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i den medlemsstat, som begæringen rettes til.

Artikel 30

Sikkerhed eller depositum

Der kan ikke pålægges den part, som i en medlemsstat begærer fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med den begrundelse, at vedkommende er udlænding eller ikke har sædvanligt opholdssted i den pågældende medlemsstat.

AFDELING 3 – FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 31

Dokumenter

1. Den part, der søger eller anfægter anerkendelse af en retsafgørelse eller begærer, at denne erklæres eksigibel, skal fremlægge:
 - a) en genpart af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed
 - b) den attest, som er omhandlet i artikel 34, jf. dog artikel 35.
2. Hvor det drejer sig om en udeblivelsesdom, skal den part, der søger anerkendelse eller begærer fuldbyrdelse af en retsafgørelse, desuden fremlægge:
 - a) det originale dokument eller en bekræftet genpart, hvoraf det fremgår, at det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument er blevet forkyndt for eller meddelt den udeblevne part, eller
 - b) et dokument, der angiver, at sagsøgte utvetydigt har accepteret afgørelsen.

Artikel 32

Andre dokumenter

Den kompetente ret eller myndighed i domsstaten skal på begæring af en berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag IV (retsafgørelser i ægteskabssager) eller bilag V (retsafgørelser om forældremyndighed).

Artikel 33

Manglende fremlæggelse af dokumenter

1. Såfremt de i artikel 31, stk. 1, litra b), eller stk. 2, nævnte dokumenter ikke fremlægges, kan retten fastsætte en frist for deres tilvejebringelse eller anerkende tilsvarende dokumenter eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.
2. Såfremt retten kræver det, skal der foretages en oversættelse af dokumenterne. Oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af medlemsstaterne.

Artikel 34

Legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formalitet

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formalitet med hensyn til de i artikel 31 og 32 og artikel 33, stk. 2, nævnte dokumenter eller eventuelle procesfuldmagter.

Kapitel IV – Overgangsbestemmelser

Artikel 35

1. Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt, samt på forlig, der er indgået for retten under en retssag, efter at forordningen er trådt i kraft.
2. Retsafgørelser, som er truffet, efter at denne forordning er trådt i kraft, i sager, der er anlagt før dette tidspunkt, skal anerkendes og fuldbyrdes efter bestemmelserne i kapitel III, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i kapitel II eller i en konvention, der, da sagen blev anlagt, var gældende mellem domsstaten og den medlemsstat, som begæringen rettes til.

Kapitel V – Almindelige Bestemmelser

Artikel 36

Forholdet til konventioner

1. Med forbehold af artikel 35 og 38 og nærværende artikels stk. 2 træder denne forordning for så vidt angår de medlemsstater, der anvender den, i stedet for de konventioner mellem to eller flere medlemsstater, som gælder på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden, og som angår sagsområder, der er omfattet af denne forordning.
2. Finland og Sverige kan erklære, at konventionen af 6. februar 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indeholdende international-privatretlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål, med tilhørende slutprotokol, helt eller delvis skal finde anvendelse på deres indbyrdes forbindelser i stedet for bestemmelserne i denne forordning. Disse erklæringer offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* som bilag til forordningen. De nævnte medlemsstater kan på ethvert tidspunkt trække erklæringen helt eller delvis tilbage.

Princippet om ikke-forskelsbehandling af unionsborgerne på grundlag af nationalitet skal overholdes.

Kompetencereglerne i alle fremtidige aftaler, der indgås mellem de i første afsnit omhandlede medlemsstater, og som angår sagsområder, der er omfattet af denne forordning, skal afstemmes med kompetencereglerne i denne forordning.

Afgørelser, der i en af de nordiske stater, som har fremsat den i første afsnit omhandlede erklæring, er truffet af en kompetent myndighed svarende til en af dem, der er omhandlet i denne forordnings kapitel II, anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater efter bestemmelserne i denne forordnings kapitel III.

3. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:
 - a) en kopi af de i stk. 2, første og tredje afsnit, omhandlede aftaler og udkast til aftale samt ensartede lovgivninger til gennemførelse af disse aftaler
 - b) meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne aftaler eller ensartede lovgivninger.

Artikel 37

Forholdet til visse multilaterale konventioner

Denne forordning har i forbindelserne mellem de medlemsstater, der er parter i den, forrang frem for følgende konventioner, for så vidt angår sagsområder, som er omfattet af denne forordning:

- Haag-konventionen af 5. oktober 1961 om myndighedernes kompetence og lovvalget i sager vedrørende beskyttelse af mindreårige
- Luxembourg-konventionen af 8. september 1967 om anerkendelse af afgørelser om ægteskabs gyldighed
- Haag-konventionen af 1. juni 1970 om anerkendelse af skilsmisser og separationer
- Den europæiske konvention af 20. maj 1980 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed
- Haag-konventionen af 19. oktober 1996 om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsakter samt om samarbejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige, forudsat at det berørte barn har sit sædvanlige opholdssted i en medlemsstat.

Artikel 38

Gyldighed

1. De aftaler og konventioner, der er nævnt i artikel 36, stk. 1, og i artikel 37 bevarer deres gyldighed på sagsområder, som ikke er omfattet af denne forordning.
2. De bevarer ligeledes deres gyldighed for så vidt angår retsafgørelser, der er truffet, og officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt før denne forordnings ikrafttræden.

Artikel 39

Aftaler mellem medlemsstater

1. To eller flere medlemsstater kan indgå aftaler eller arrangementer, som supplerer denne forordnings bestemmelser eller letter dens gennemførelse.

Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:

- a) en kopi af udkastene til sådanne aftaler
- b) meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne aftaler.
2. Aftalerne eller arrangementerne kan i intet tilfælde afvige fra kapitel II og III.

Artikel 40

Traktater med Pavestolen

1. Anvendelsen af denne forordning berører ikke den internationale traktat (konkordat) mellem Pavestolen og Portugal, undertegnet den 7. maj 1940 i Vatikanstaten.
2. Afgørelser om et ægteskabs ugyldighed, som træffes i henhold til den i stk. 1 nævnte traktat, anerkendes i medlemsstaterne på de i kapitel III i anførte vilkår.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse på følgende internationale traktater (konkordater) med Pavestolen:
 - Concordato lateranense af 11. februar 1929 mellem Italien og Pavestolen som ændret ved den aftale med tillægsprotokol, der blev undertegnet den 18. februar 1984 i Rom
 - aftalen af 3. januar 1979 mellem Pavestolen og Spanien om retlige anliggender.
4. Anerkendelsen af de i stk. 2 omhandlede afgørelser kan i Italien og i Spanien undergives de samme procedurer og den kontrol, som finder anvendelse på afgørelser truffet af kirkeretter på grundlag af de i stk. 3 nævnte internationale traktater med Pavestolen.
5. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:
 - a) en kopi af de i stk. 1 og 3 omhandlede traktater, og
 - b) meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne traktater.

Artikel 41

Medlemsstater med to eller flere retsordener

For så vidt angår en medlemsstat, hvor to eller flere retsordener eller regelsæt vedrørende sagsområder, der er omfattet af denne forordning, finder anvendelse i forskellige territoriale enheder:

- a) forstås en henvisning til sædvanligt opholdssted i denne medlemsstat som en henvisning til sædvanligt opholdssted i en territorial enhed
- b) forstås en henvisning til nationalitet som en henvisning til tilhørsforhold til en territorial enhed som fastsat efter den pågældende medlemsstats lovgivning
- c) forstås en henvisning til de myndigheder i denne medlemsstat, som behandler en begæring om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, som en henvisning til de myndigheder i den territoriale enhed, som behandler begæringen
- d) forstås en henvisning til reglerne i denne medlemsstat som en henvisning til reglerne i den territoriale enhed, hvor kompetence, anerkendelse eller fuldbyrdelse gøres gældende.

Kapitel VI – Afsluttende Bestemmelser

Artikel 42

Efterprøvelse

Senest fem år efter nærværende forordnings ikrafttræden forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af forordningen, specielt af artikel 36, 39 og 40. Rapporten ledsages i givet fald af forslag til tilpasning af forordningen.

Artikel 43

Ændring af bilagene

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de love og administrative bestemmelser, de vedtager til ændring af de retter og kompetente myndigheder, der er angivet i bilag I og II, og af de appel- og genoptagelsesproducenter, der er omhandlet i bilag III. Kommissionen tilpasser de pågældende bilag i overensstemmelse hermed.
2. Ajourføringen eller de tekniske ændringer af standardformularerne i bilag IV og V vedtages i overensstemmelse med artikel 44.

Artikel 44

1. Kommissionen bistås af et rådgivende udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne og har Kommissionens repræsentant som formand.
2. I de tilfælde, hvor der henvises til stk. 1, finder den rådgivningsprocedure, der er omhandlet i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF, anvendelse under hensyntagen til bestemmelserne i afgørelsens artikel 7, stk. 3.

Artikel 45

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Den finder anvendelse fra 1. januar 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne
Formand

BILAG I

De stedligt kompetente retter, over for hvilke den i artikel 21 omhandlede begæring skal fremsættes, er følgende:

- I Belgien, over for «Tribunal de première instance»/«Rechtbank van eerste aanleg» eller «Erstinstanzliche Gericht»
- I Forbundsrepublikken Tyskland, over for «Familiengericht»
- I Grækenland, over for «Μονομελές Πρωτοδικείο»
- I Spanien, over for «Juzgado de Primera Instancia»,
- I Frankrig, over for præsidenten for «Tribunal de grande instance»
- I Irland, over for "High Court"
- I Italien, over for «Corte d'appello»
- I Luxembourg, over for præsidenten for «Tribunal d'arrondissement»
- I Østrig, over for «Bezirksgericht»
- I Nederlandene, over for præsidenten for «Arrondissementsrechtbank»
- I Portugal, over for "Tribunal de Comarca» eller «Tribunal de família»
- I Finland, over for «Käräjäoikeus/Tingsrätten»
- I Sverige, over for «Svea hovrätt»
- I Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales, over for "High Court of Justice"
 - b) i Skotland, over for "Court of Session"
 - c) i Nordirland, over for "High Court of Justice".

BILAG II

De retter, til hvilke der kan indgives begæring om appel eller genoptagelse efter artikel 25, er:

- I Belgien, til «Tribunal de première instance»/«Rechtbank van eerste aanleg» eller «Erstinstanzliche Gericht»
- I Forbundsrepublikken Tyskland, til «Oberlandesgericht»
- I Grækenland, til "Εφετείο»
- I Spanien, til «Audiencia Provincial»
- I Frankrig, til «Cour d'appel»
- I Italien, til «Corte d'appello»
- I Irland, til "High Court of Justice"
- I Luxembourg, til «Cour d'appel»
- I Nederlandene, til «Arrondissementsrechtbank»
- I Østrig, til «Bezirksgericht»
- I Portugal, til «Tribunal de Relação»
- I Finland, til «Hovioikeus»/«Hovrätten»
- I Sverige, til «Svea hovrätt»
- I Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales, til "High Court of Justice"
 - b) i Skotland, til "Court of Session"
 - c) i Nordirland, til "High Court of Justice".

BILAG III

Afgørelser i appel- eller genoptagelsessager kan i henhold til artikel 26 kun anfægtes:

- i Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg og Nederlandene, ved en kassationsappel
- i Forbundsrepublikken Tyskland, ved en «Rechtsbeschwerde»
- i Irland, ved en appel vedrørende et retligt spørgsmål til "Supreme Court"
- i Østrig, ved en «Revisionsrekurs»
- i Portugal, ved en "recurso restrito à matéria de direito»
- i Finland, ved appel til "korkein oikeus/högsta domstolen»
- i Sverige, ved appel til «Högsta domstolen»
- i Det Forenede Kongerige, ved en enkelt appel vedrørende et retligt spørgsmål.

BILAG IV

Attest i henhold til artikel 34 vedrørende retsafgørelser i ægteskabssager

1. Domsstat
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post
3. Ægtefæller
 - 3.1. Hustru
 - 3.1.1. Navn
 - 3.1.2. Fødeland og -sted
 - 3.1.3. Fødselsdato
 - 3.2. Mand
 - 3.2.1. Navn
 - 3.2.2. Fødeland og -sted
 - 3.2.3. Fødselsdato
 - 3.3. Vielsesland og -dato
 - 3.3.1. Land
 - 3.3.2. Dato
4. Ret, der har truffet retsafgørelsen
 - 4.1. Rettens art
 - 4.2. Rettens hjemsted
5. Retsafgørelsen
 - 5.1. Dato
 - 5.2. Journalnummer
 - 5.3. Retsafgørelsens art
 - 5.3.1. Skilsmisse

- 5.3.2. Omstødelse af ægteskab
- 5.3.3. Separation
- 5.4. Blev retsafgørelsen truffet over for en udebleven sagsøgt?
 - 5.4.1. Nej
 - 5.4.2. Ja¹⁴
- 6. Navn på parter, som har haft fri proces
- 7. Kan retsafgørelsen gøres til genstand for appel eller genoptagelse i henhold til domsstatens lovgivning?
 - 7.1 Nej
 - 7.2. Ja
- 8. Retsvirkningsdato for retsafgørelsen om
 - 8.1. Skilsmisse¹⁵
 - 8.2. Separation

Udfærdiget i, den.....

Underskrift og/eller stempel

¹⁴ De dokumenter, der er omhandlet i artikel 33, stk. 2, skal vedlægges.
¹⁵ Hvis denne dato afviger fra den dato, der er angivet i punkt 5.1.

BILAG V

Attest i henhold til artikel 34 vedrørende retsafgørelser om forældremyndighed

1. Domsstat
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post
3. Forældre
 - 3.1. Moder
 - 3.1.1. Navn
 - 3.2. Fader
 - 3.2.1. Navn
4. Ret, der har truffet retsafgørelsen
 - 4.1. Rettens art
 - 4.2. Rettens hjemsted
5. Retsafgørelsen
 - 5.1. Dato
 - 5.2. Journalnummer
 - 5.3. Blev retsafgørelsen truffet over for en udebleven person?
 - 5.3.1. Nej
 - 5.3.2. Ja¹⁶
6. Børn, der er omfattet af retsafgørelsen¹⁷
 - 6.1. Navn og fødselsdato
 - 6.2. Navn og fødselsdato

¹⁶ De dokumenter, der er omhandlet i artikel 33, stk. 2, skal vedlægges.

¹⁷ Hvis der er flere end fire børn, anvendes en ny formular.

- 6.3. Navn og fødselsdato
- 6.4. Navn og fødselsdato
- 7. Navn på parter, som har haft fri proces
- 8. Attestering af eksigibilitet og forkyndelse
 - 8.1. Er retsafgørelsen eksigibel i henhold til domsstatens lovgivning?
 - 8.1.1. Ja
 - 8.1.2. Nej
 - 8.2. Er retsafgørelsen blevet forkyndt for den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres?
 - 8.2.1. Ja
 - 8.2.1.1. Den pågældende parts navn
 - 8.2.1.2. Forkyndelsesdato
 - 8.2.2. Nej

Udfærdiget i, den.....

Underskrift og/eller stempel